

Zelei Miklós

Vendégség

Kamarafulladás egy nyílásban

„... add meg a mi mindennapi adatunkat, most és mindörökkön.”

Páskándi Géza: Vendégség

Történik egy pesti lakásban a rendszerforduló előtti karácsonyi ünnepek idején, néhány héttel a III/III lebukásáról, az úgynevezett Dunagate-ügyről 1990. január 19-én a Graffiti – múltbeli Bányász – moziban látott sajtótájékoztatót megelőzően. A nézőtér a lakásban van. Majdnem közepén, egy alacsonyabb asztalon karácsonyfa áll, csúcán ragyog Betlehem csillaga.

A felvonás nyílás nevezete tisztelgés a nagy elődök, Révai Miklós és Ungvárnémeti Tóth László úttörő munkássága előtt, utalás Révainak Az áldozat című játékára, Ungvárnémeti Tóthnak pedig Nárcisz, vagy a' gyilkos önn-szeretet című, „zavaros és veszélyes” drámájára. És megidézése minden illetéktelen ajtóránknyílásnak, amelyek alatomos nyikorgásai, erőszakos csapódásai Páskándi Vendégségében is, a saját életünkben is folyamatosan hallatszanak.

Szereplők:

Machináss viszonylag alacsony rangú ügynök

Sacika különben ügyvéd, egyébként ugyanaz. Még mindketten eléggé fiatalok

Civil sünn, hosszú télikabátban

Szomszéd öregasszony

A nézők közül: fiatal pár; öregúr; nagydarab fickó; egy nő; kövér, középkorú férfi; áldott állapotban lévő, fiatal nő, nagy pocakkal; az egyik sarokban két suttgó.

Sacika valamelyik szobából lép be. Kortyint rozsdamentes acél zsebflaskájából, rácsavarja a kupakot és sietve visszarejti a retiküljébe. Megáll a karácsonyfa előtt: – Gyújtsunk meg egy csillagszórót! Machináss!

Machináss, a hangja hallatszik: – Itt vagyok.

Sacika: – Hol?

Machináss bejön: – A konyhában.

Sacika: – Olyan szép a karácsonyfa...

Machináss: – Persze. Te egyedül élsz.

Sacika: – Vannak előnyei.

Machináss: – Aha, Sacikám. Gyújtunk. (Öngyújtót vesz elő, meggyújt egy csillagszórót.)

Sacika: – Énekeljünk! (Belekapaszkodik Machináss karjába. Rákezdí. Machináss bekapcsolódik.)

Kis karácsony, nagy karácsony,
Kisült-e már a kalácsom?
Ha kisült már, ide véle,
Hadd egyem meg melegében.

Kis fenyőfa, nagy fenyőfa,
Kisült-e már a malacka?
Ha kisült már...

A fa alatt recsegni kezd egy walkie-talkie.

Hang egy a walkie-talkie-ből: – Figyelő kettes...

Sacika: – Jaj, amikor bejöttünk, pont ide tettem. (Fölveszi.)

Machináss: – Itt egy szép könyv, ott egy adó-vevő. (Röhögve éneklí a befejező sorokat.)

...Karácsonyfa fenyőága,
Hintsél békét a világra!

A csillagszóró leég.

Hang egy a walkie-talkie-ből: – Jelentkezem! Figyelő kettes a helyén. Minden rendben.

Sacika: – Itt központ kettő. Sikeres behatolás. Az objektumban vagyunk.

Hang kettő a walkie-talkie-ből: – Figyelő egyes a helyén. Minden rendben.

Sacika: – Figyelő egyes, figyelő kettes! Központ kettő, vettem. Vége. (Visszateszi a készüléket a fa alá.) Mindig elrontják a kis romantikámat.

Machináss: – Csináljuk! A dógokat szedjük... A tanulmány a könyvkiadásról, új kiadók alapításáról, névsorokkal, az nagyon kell. Nevek, nevek. Naná, hogy a nevek.

Sacika: – Tudod hol van?

Machináss: – Az este püktlich megnéztem, hova dugják. De most nincs ott. Egyébként jó beszélgetés volt.

Sacika: – Boroztatok?

Machináss: – Még a poharakat se mosták el...

Sacika: – Fene a jó dógotokba. Most hol vannak?

Machináss: – Színházban.

Sacika: – Kultúúúra. Haladóóó ééértelmiség.

Machináss: – Rendszerváltó.

Sacika: – Mi?

Machináss: – A haladó már nem divat. Most rendszerváltó értelmiség a divi.

Sacika: – Meg ötvenhat igazsága. A sorskérdések. Baszkííí!

Machináss: – Holdjáró barmok. Tőlünk kapták a jegyet. Karácsonyra. Reform!...

Sacika: – Új szitokszó.

Machináss: – Jó hosszú előadás. Van időnk, nyugton tudunk haladni. És unalmas is. Én választottam. Hogy azért ők se érezzék magukat teljesen jól.

Sacika: – Pontosan. Mindenki érezze magát rosszul. De ne reménytelenül! Ez az államtudományok és a kormányzás lényege. Az a szék ott például rossz. Eléggé kényelmetlen. De nem annyira, hogy a kedves néző vegye a kabátját.

Machináss: – Lehet, hogy már nincs neki.

Sacika: – Te, Machináss, én még sose jártam itt.

Machináss: – Ne má'!

Sacika: – Mármint házkutatáson. Úgy értem. Mindig csak mint látogató. Vendégségben.

Machináss: – Most vagyunk vendégségben, Sacikám. Most. Én bármikor jövök. Néha a saját szakállamra is beugrok egy kicsit. Ha kell valami. Figyelők nélkül.

Sacika: – Merész.

Machináss: – Zéró kockázat. Ismerem a hülye szokásaikat.

Sacika: – Még nem nyúltál semmihez? *(Polaroid fényképezőgépet vesz ki a retiküljéből, körbefényképezi a szobát, a polcokat.)* Így mindent tudunk, hol volt.

Machináss: – A hülye Suhajda meg ott felejtette a múltkor valakinél a fényképeket.

Sacika: – Mert mindig be van baszva. *(Kinyit egy dobozt.)* Mennyi koton!

Machináss: – Az elvtársak úgy tájékoztattak, hogy Zsófi spirált használ! *(Eljártssza az ízléstelen viccet: terpeszbe állva ugrál.)*

Sacika: – Szúrjuk ki őket! *(A polaroid képeket elsüllyeszti a táskájában.)*

Machináss: – Ezeket szaporítani?

Sacika: – Az semmi! A Suhajda. Volt Szegeden...

Machináss: – Zsófi nőgyógyászának, Rábaközi főorvosnak ki a tartója? Le fogom baszatni. De kurvára. Klaritás az a fedőneve. Nem Dementia! Faszkalap...

Sacika: – De mi jók vagyunk.

Machináss: – A legjobb.

Sacika: – Nagyon szeretek veled dolgozni párban. Körültekintő, bátor...

Machináss: – Pont az a csinibaba kell hozzám, aki te vagy. A kis okos szemüvegében. Ha megyünk intézkedésre, tutira tilosban suhanó párocska.

Sacika: – Pár.

Machináss: – Mi? *(Közben a könyvek között turkál, dossziékat, papírokat keres elő, lefényképezi őket.)*

Sacika: – Még ki se próbáltuk a lakásokat. Ahol vendégek vagyunk. *(Odadörgölődzik.)* Azok is milyen hülyék voltak.

Machináss: – A Suhajdáék? De hova a francba dugták a könyvkiadós paksamétát?

Sacika: – Nem a Suhajdáék. A szegediek! A levélcenzúrán. Úgy leitták magukat, hogy két amerikai levelet összecseréltek. *(Közben benéz a székek alá is, amelyeken a nézők ülnek.)* A másik borítékjába tették. A címzettek meg ismerték egymást.

Rájöttek, és visszacsereálték a levelüket. Ezen röhögött az egész város. De én veled teljesen magabiztos vagyok, Machináss. (*Odarohan az egyik székhöz, a rajta helyet foglaló nézőtől nem túl udvariasan elnézést kér, a szék ülőlapja alól kiveszi az oda rejtett, kemény fedeles füzetet.*) Napló!

Machináss: – Ezt nem tudtam! Nem szeretem a meglepetéseket. Hogy naplót vezet. Bassza meg. De az ember sose lehet elég szisztematikus. Az egyik adatsor a leggyakrabban kiadja a másikat. Most nem jött össze. Hol találtad?

Sacika miközben lapozgatja, olvassa: – Annak a székeknek az ülőlapja alatt.

Machináss alaposan szemügyre veszi az ott ülő nézőt: – Ő segített rejtegetni?

Sacika közben olvassa a naplót: – Benne vagyok!

Machináss: – Dicsér!...

Sacika: – Nem dicsér. Észrevette.

Machináss: – Hogy?

Sacika: – Franc!... Itt voltam az első adventi gyertya meggyújtásakor. Döme íróasztaláról elvittem egy dokumentumot. Több példány volt belőle. Fénymásolatok. Nem hittem, hogy szám szerint tudja!

Machináss: – Mutasd!

Sacika: – Te! Itt van lehallgató.

Machináss: – Süket. Most teszek bele új aksit. (*Megmutatja.*) Csúcstechnika. Mielőtt elmegyünk. (*Olvassa és fényképezi a naplót.*) Dekonspirálódttál, Sacika.

Sacika: – Most mi lesz?

Machináss: – Titokban tartjuk. (*Fényképezi a napló oldalait.*)

Sacika: – Akkor miért fényképezed?

Machináss: – Nekem mindent kell tudni. És számon kell tartanom.

Sacika: – Zsarolni fogsz?

Machináss: – Naná. (*Elvogyorodik.*) Téged? Soha. De a közös tudás, valami, amit csak mi ketten tudunk, még szorosabban összefon minket.

Sacika: – Hárman tudjuk.

Machináss: – Na, ez a baj. Hogy négyen, mert a felesége is. Meg még akinek Döme elmondja. Óvatosan Sacikával! És részletesen el fogja mondani, hogy mi történt. Mit fújtál meg. Mi volt a tartalma... (*Körülnéz, egy régi füzetet zsebre gyűr.*) Akkor ezt most bevonjuk.

Sacika: – Mi az?

Machináss: – Semmi. Tök érdektelen. Egy altiszt naplója a szovjet frontról. Ilyenek vannak benne: megvan nekem a partizánom. Pénzt váltunk, csereberélünk. Amikor hátrafelé, nyugatabbra jön a front, a rubel az erősebb. Amikor sikerül visszatolni keletre, a német márka megy föl. A partizánom meg vár engem az erdőszélen, és mén a bolt. De a magyar pengő nem köll néki. Ezeket a baromságokat akarják közölni. Múltunk fehér foltjai...

Sacika: – A szívem szakad.

Machináss: – Kibeszélés... Marhák.

Sacika: – És?

Machináss: – Ez múzeumi példány. Egy barátja az igazgató. Épületből kivinni tilos. Most, az ünnepek alatt kéne vissza... származtatnia! De elvesztette.

Sacika: – Ah, minő balszerencse.

Machináss: – És jól összevesznek. Hadd terjedjen, óvatosan Dömével! Dokumentumokat tüntet el. És leziláljuk róla néhány barátját. Szerencsére nagyon szórakozott. Azt fogja hinni, hogy a laborban hagyta, és onnan csapták meg.

Sacika: – Te harcolsz értem.

Machináss: – Ellenük. Te meg ne kiabálj, hogy tűz van, miközben csak te gyuladtál be, Sacikám!

Sacika: – De mi lesz velem?

Machináss: – Megmondtam, titokban tartjuk. Még a süket lehallgatók is nekünk muzsikálnak. Különben most se voltál körültekintő. Nem tudtad, hogy süket a lehallgató. Mégis dumáltál.

Zajok kintről, jókedvű ordibálás, éneklés foszlányai, liftajtó. Ezek végigkísérik az előadást.

Sacika: – Kik azok?

Machináss: – A betlehemesek.

Sacika: – Hej, regü rejtem...

Machináss: – Tudom. Mi volt a tartalom? Miért nem láttam?

Sacika: – Milyen tartalom?

Machináss: – Amin lebuktál.

Sacika: – Ja, nem láttad?

Machináss: – Ja nem.

Sacika: – Még egy lapalapítás. Döme! Egy kémikus. Ő is lapot alapít...

Machináss: – Ja, arról tudok. Most mindenki lapot alapít. Az mutatós. Nyóc ódal. Át lehet látni. Még egy kémikusnak is. Arról meg nyilván fogalma sincs, hogy a vegyipart hogy kéne átalakítani. Még szerencse, hogy mi ellenben állunk a helyünkön. Legalább szétporlasztják az energiáikat. Se vegyipar, se napilap.

Sacika: – Nagy példányszámú napilap! Nélkülözhetetlen. Azt írja a Döme, ha negyven év után kihúzzák a dugót, rengeteg mocsok fog elszabadulni. Mindenki összevész majd mindenkivel.

Machináss: – Ezen dolgozunk.

Sacika: – Éppen ezért kell egy fórum, ahol mindenki szóba áll mindenkivel. Megbeszélni, megbeszélni. Nem pedig mindenáron győzni... Győzni, győzni. A teljes vereségig. Megjelent a Magyar Jövő!

Machináss: – Emelkedett és életidegen. Biztos, hogy elbukik. Aki nem az aljaságot választja partnerének.

Sacika rikkancsként: – Magyar Jövő! Vegyék! Lebukott a Sacika! Itt a Magyar Jövő! A csinos ügyvédnőről kiderült, hogy nemcsak az ügyfeleinek dolgozott, hanem rájuk is. Olvassák! És rendüljenek meg.

Machináss: – Kettőt kérek.

Sacika: – Hármat! Dr. Szücs Sarolta ügyvéd egy évtizeden át jelentett ügyfeleiről a kádári titkosszolgálatoknak. Magyar Jövő! Vigyék! (*Suttogva.*) Vásárolja föl az összeset... Velünk mi lesz, Machináss? A magyar jövőben... Ha borul a dominó. Hát ez a legfontosabb. Nem?

Machináss: – De. Többpártrendszer, több megrendelő. Én például százados elvtársból százados úr leszek. Tiszta sor. A felszíni szövegelések minket nem érin-

tenek. Most is, látod, teljesen zavartalanul dolgozunk itt a mélyben. Mindenki ül és hallgat.

Sacika: – Akkor miért nem őrnagy úr leszel? Százados elvtárs...

Machináss: – Várd ki... Következetesen a reformszárnyat viszem a cégnél. Szeretném látni azt a rendszert, Sacikám, ahol nem én vagyok a reformer. Gyakorlatban is kiváló vagyok. Nem? Feküdj! *(Esés közben előkapja a stukkert. Tüzelőállást foglal el. Rendkívül gyors és ruganyos.)* És a legjobb céllövők közt vagyok. Bumm, bumm, bumm... *(Fölpattan, célba vesz különböző tárgyakat a szobában. Meglátja a falon Kölcsey Ferenc portréját.)* A bal szemét is kilövöm. Bal szembe kell lőni. Na, én meg tudom csinálni. Nem vagyunk ebben a műfajban túl sokan. Én mindig fogok kelleni. Hát jó vagyok. Nem? Mondjad! Szerinted is!... A naplóból? Rólam? Mit ír? Rólam csak jót írhat. Nem?

Sacika: – Téged dicsér.

Machináss: – Ugye... Ugye... Mondom! Én jó vagyok.

Sacika: – Milyen fennkölt! *(Felolvás a naplóból.)* Ha valamit mélyen és teljesen titokban akarok megtanácskozni, akkor mindig Machináss Péter lelki jó barátomhoz fordulok, vele ülök le.

Machináss: – Látod, mondom, neki is milyen jó véleménye van rólam. Én megmaradok a cégnél. Vagy átmenjek az üzleti életbe? Az is lehet. Információim vannak hozzá. Ingotlanpiac...

Sacika: – Az kurva jó, Machináss! Azt tudnánk csinálni. Megvenni az ingatlanokat állami hitelből, jelképes áron, és piaci áron továbbadni.

Machináss: – Vagy mind a két pálya? A cégnél is maradok, a bizniszbe is beszállok. *(Elteszi a pisztolyt.)* Koncentrációs gyakorlatnak se rossz a céllövés. Te meg úgyis dekonspirálva vagy. Visszavonulsz, és csak ügyvédként dolgozol majd.

Sacika: – Nevet változtatok. Doktor Szücs Saroltából doktor Mór Sarolta, és megyek.

Machináss: – Nem változtatsz nevet és maradsz.

Sacika: – Tudod, Machináss, én nem vagyok túl jó ügyvéd. Abból nem tudok úgy élni, ahogy szeretek.

Machináss: – Te? Belőled sztárügyvéd lesz! Akinek megmagyarázhatatlanul kiváló háttérkapcsolatai vannak. Aki mindent elintéz. És lesz majd, ami nem sikerül. Ránk bízod magad.

Sacika leül: – Ebben a fotelban mindig a Zsófi szokott ülni. Nagyon szűk szoknyában. Jobb lábát a bal térdére teszi. *(Utánozza.)* Hátradől. Beleszív a hosszú cigijébe, nem is tudom, hol a fenébe szerzi, a fejét hátrahajítja, a haja lefolyik a fotel mögé, kifújja a füstöt, és rendkívül decens hangján megszólal: ezek a taknyok mikor takarodnak már el a vasporos picsába? Te Döme, én nem hiszem el, hogy ez valaha is tényleg bekövetkezik. Nagyon választékos.

Machináss: – Mire Döme: Zsófi, ez nem érzelmi kérdés! *(Utánozzák a házaspárt.)* Nagyon tudja mondani, Zsófi! És ahogy utána megsimogatja az arcát.

Sacika: – Ahogy hogy? *(Odatartja a kis pofiját, de hiába.)* És akkor a Zsófi hirtelen dühös lesz! Nem érzelmi! Pszichiátriai. Bolondokháza az egész rabszolgá ország. Mindenki depressziós.

Machináss: – Éppen hogy pezsdülés van, Zsófikám. Mindenki hatalmas várakozás. Bízunk a javulásban.

Sacika: – Te Döme, drágám, nekem valami egészen mást... Még hogy nem érzelmi! Próbáltad volna Petőfinek bedumálni 1848. március 15-én, hogy a Nemzeti dal nem érzelmi.

Machináss: – Jól áll nekik, ha bepiálnak.

Sacika: – Advent első vasárnapján a terméketlenség erotikájáról szeminarizált a Zsófi. Hogy síkosító helyett pillanatragasztót használnak a nők.

Machináss: – Mégsincs gyerekekük.

Sacika: – Nekem sincs.

Machináss: – Nekünk három.

Sacika: – Te nem akartad még a Zsófit meg...?

Machináss: – Nincs rá parancsom.

Sacika: – És ha volna? A Döme egy jó pasi. Néha irigylem a Zsófit.

Machináss: – Ha puskát fognak rá, a legjobb nő is beleszeret egyszerre ötven katonába. Udvarolgatni? Az ember hús meg csontok. Hajjal, kopaszon... Cupákok, porcogók. A történelem jó étvággal leszopogatja őket. Kipréseli a szörpöt a lakosságból, hogy legyen mivel itatni a népuralmat. Na most, történelem akarsz lenni vagy lakosság?

Sacika: – Meg tudnád csinálni?

Machináss: – Ezt csináljuk. Nemde bár?

Sacika: – De velem is?

Machináss: – Erre sincs parancsom.

Sacika: – De ha...

Machináss: – Nagy baromság volna. Lila, értelmiségi vaker...

Sacika: – De hát értelmiségiek vagyunk.

Machináss: – Én ugyan nem. Én fölöttük állok. Tudom azt, amit ők. De birtokában vagyok annak a felsőbb ismeretnek, ami az irányítóké. Egyébként pedig mi volna a különbség? (*Gúnyosan, jól megnyomva a volna szót.*) Ha parancs volna ellened, ott volnál a túlsó parton.

Sacika: – Machináss...

Machináss: – Mi az?...

Sacika: – Ne nézz hülyének.

Machináss: – Ezért? Ugyan.

Sacika: – Nem ezért. Hanem... Amit most mondok. Én... Én visszahoztam a csontdominót.

Machináss: – Mi a csodát?

Sacika: – A csontdominót. Egyszer összekevertem egy kicsit a dolgokat. Nem egyszer. De a többi nem érdekes. Hogy elloptam például egy fényképet a Döméről. De aztán csatoltam a jelentésemhez.

Machináss: – Akkor legalizáltad, mi a probléma?

Sacika: – A csontdominó. (*Kiveszi a táskájából, nagyon kecses, elegáns dobozka.*) Ráadásul elefántcsont. Nem hiszem, hogy nem keresték.

Machináss: – Hát én se. Elég értékes darabnak látszik.

Sacika: – Osztálytársam volt a Magdika. A doktorék lánya. Tíz centivel magasabb volt mindegyik osztálytársunknál. A sok kis görcs parasztkölöknél. Nálam tizenöttel is. Sudár volt! Látszott rajta, hogy nemzedékek óta jól táplálkoznak, jó körülmények között élnek. Járhattam hozzájuk játszani. Nekik volt ilyen szép csontdominójuk.

Machináss: – Könnyen lehet, hogy az is elefántcsont.

Sacika: – Olyan szép, selymes tapintása volt. Úgy vágytam rá. Mindig az arcomhoz simítottam valamelyiket, amikor nem néztek.

Machináss: – Hát azér', Sacikám, lehetett kapni dominót! Ha nem is elefántcsontot.

Sacika: – Engem a nagyanyám nevelt. Apám ötvenhatban elment. Soha többet nem is jelentkezett. Nem hibáztatom.

Machináss: – Meghalt hamar? Szabad földön se volt kolbászból... *(Jól megnyomja a szabad földön kifejezést, ahogy az előbb a volna szót.)*

Sacika: – Anyunak meg az új férje azt mondta, hogy tiszta lappal muszáj indulni. Kellmuszáj, így mondta. Idióta. Örökké olyan hadarósan dumált. Tíz talabalkelmuzáj... És engem kellett kiradírozni. Ettől lett tizta a lab. Pénzt is alig adtak. És amikor itt megláttam...

Machináss: – Hogy nem vették észre?

Sacika: – Nagyon sokat ittunk akkor este.

Machináss: – Most már akkor ne vegyék észre.

Sacika: – Nem viszem haza.

Machináss: – Megsértetted a szolgálati szabályzatot.

Sacika: – És ha majd megtalálják nálam?

Machináss: – Ha ennyire... Dobb a Dunába. Van ott már úgyis annyi minden. Akkor inkább ne legyen senkié. Kibaszunk a doktorékkal!

Sacika: – Ez nem az övéké...

Machináss: – Jelképesen. Igazságot szolgáltatunk visszamenőleg. Te, mi az a vaspor?

Sacika: – Ez hogy jön ide?

Machináss: – Te mondtad, vasporos picsába...

Sacika: – Te se voltál falusi.

Machináss: – Városi gyerekkorom volt. Apuka, anyuka tisztviselő, testvérke nuku. Az azért hiányzott.

Sacika: – Állatod?

Machináss: – Halam. De megdöglött.

Sacika: – Az duplán hallgat.

Machináss: – Naná. Mint én.

Sacika: – Kályhafénypor.

Machináss: – Ezt mire?...

Sacika: – Kiskoromban nagytakarítás előtt mindig elmentem a vas-műszakiba. Szerettem oda járni, gömbakácok alatt vitt az utca. A templommal szemben volt a vas-műszaki. A kirakatban ásó, kapa, sarló-kalapács.

Machináss: – Nem nagyharang.

Sacika: – Az a templomunkb..., a templomban volt, szemben...

Machináss: – Jártál oda is. Nemcsak a vas-műszakiba.

Sacika: – Nagyanyám vitt el. Nagymisére. Minden vasárnap.

Machináss: – Na, Sacikám, én megkeresztelve se vagyok. Biztosan állok a talpamon.

Sacika: – Irigyellek, Machináss.

Machináss: – Egészen pontosan katolikus nem vagyok. Ez a vallásom. Apu is, anyu is még katolikusnak született. De volt erejük szakítani ezekkel a népellenes izékkal meg a sunyi papokkal. Hát nem őszinték.

Sacika: – Itt is van... (*Fejével odabök a falon függő feszületre.*)

Machináss: – Majd leszedjük ezt is. Már figyelmeztettem Dömét, hogy modernizálódjon. Ideje. De csak mosolygott titokzatosan.

Sacika: – Azt nagyon tud. Mosolyogni.

Machináss: – Már mondta azt is, hogy ő megtérít engem. Imádkozik értem... Be akart szervezni! Ő legalább őszinte. De a többiek? Az ifjúságot is hazudozásra buzdítják. Sunnyogásra isten nevében. Az egyik pap, káplán úr volt, akire a tiltott hitoktatást rábizonyítottam, azzal hülyítette a szerencsétlen gimnazista gyerekeket, lányokat is, hogy (*Utánozza.*) nehéz körülmények között, gyermekem, elegendő, ha lelkedben őrzöd az urat. Megvan a magnófülvétel! Ha egy templom előtt elmész, és veled vannak olyan osztálytársaid, akik besúgnának, elegendő, ha gondolatban vetsz keresztet és magadban mondasz fohászt. Ne akadályozzák meg a továbbtanulásodat. De engem nem basznak át. Lehallgatom az atyaiszent is, naná. Megtanultam, hogy kell ezekkel bánni. Nem lesznek a holttesten külerőszaki behatás nyomai...

Sacika: – Hogy?

Machináss: – Úgy. Hogy sértetlen marad a kültakaró... Sértetlen bőrfelület, ép csontváz esetében sem lehetetlenek a kellő halálos sérülések. Odabent, a testüregekben. Ahogy a debreceni matematikus úrral történt tiszta véletlenül. Magabiztos volt az is. De letörtük a szarvait. Pontosabban a májait. Vagy abból csak egy van!

Sacika: – A vese a kettő.

Machináss: – A köröm meg tíz. Akkor azt az egy máját... Behívatták a kedves tanár urat, türelmesen, többször is, és teljesen jóindulatúan felhívták a figyelmét, ne szervezzen bibliaolvasó kört az egyetemen, amit már megszervezett, oszlassa föl. De csak mosolygott titokzatosan, és folytatólagosan elkövette.

Sacika: – Ezek mind mosolyognak.

Machináss: – Hát egyszer mi is csak elveszítjük a türelmünket.

Sacika: – Az se végtelen. Meddig köteles túrni a froclizást a hatalom?

Machináss: – Szépen bekérették újra a drágalátos tanár urat. Jött is. Vigyorgott, köszöngetett. Még a kabátját se akarta levetni.

Sacika: – Szeretik magukon hagyni...

Machináss: – Májdíéta! Gyerünk. Meztelenre vetköztették, óvatosan, nehogy megsérüljön, hanyatt fektették az íróasztalon, kispárnát helyeztek a májára, arra az egyre, és adjad neki, gumibottal vagy öten. Szétverték a máját. Ez már a tied.

Sacika: – És nem látszott semmi se!

Machináss: – Úgy, úgy... Nyomtalanul. De a vigyorgás is nyomtalanul, a pofájáról. Sírt, amikor fölültették. Megvigasztalták, felöltöztették, hazaküldték. Nem volt aztán több bibliökör. Két-három hónapig némán kóborolt az egyetem folyosóin, és megdöglötte magát.

Sacika: – Maradt volna az egyszeregnél. Nem politizálni!

Machináss: – Sajnálatos elhalálozásakor díszőrséget álltak az egyetemen. Azok se vitték aztán sokra. A díszőrök. Bár voltak köztük megtevesztettek is.

Sacika: – Látod, Machináss, ezt ma már nem lehetne megcsinálni.

Machináss: – Recsk! Újranyitjuk. Ott majd lehet. Néhány nagy öreget, Kéri Kálmán, Faludy György, vissza is viszünk.

Sacika: – Kontinuitás.

Machináss: – És majd elsikkad az is, hogy egyházüldözés volt. Az fog kiderülni, hogy az egyház üldözött mindenkit. Szegény Jeanne d'Arc.

Sacika: – Pontosan! Már most is egy csomóan fasiszta ruhát hordanak. Zsinóros, fekete...

Machináss: – Az öntudatpertlik? A hazafias madzagozás? A nemzeti keresztspárgázat? Húúú... Attól ne féj. Színház. Teátrum. Legalább jó messziről látszanak a tettesek.

Sacika: – Te, Machináss, már mutattam?

Csöngetnek.

Machináss: – Ki a franc? A figyelők...

Sacika: – Kilesek. (Óvatosan kimegy.)

Machináss: – Teljesen el van bizonytalanodva. Ami ön- és köz...

Sacika lábujjhegyen jön vissza: – A szomszéd öregasszony. A kezében nagy tálcával.

Machináss: – Hozza a bejglit. Mindig valami szezonális süteménnyel leskelődik. Most a bejgli az ő szeme és füle.

Sacika: – Be kéne szervezni.

Machináss: – Aha. Egy héten belül ő a főnök... Ötven deka liszt, harminc deka margarin, hetven deka lehallgató, ötven deka mák, húsz deka rejtett kamera... Tudná gyúrni, vén banya.

Sacika: – Lehet, hogy visszajön.

Machináss: – Valamit akartál...

Sacika: – A Zsófi! (Odaszalad a könyvekhez.) Lekapta a múltkor ezt a Mikes Kelemen-kötetet...

Machináss: – ...szabad földön, Rodostóban...

Sacika: – Hogy mindig van benne száz dollár, kis címletekben. (Kinyitja a könyvet, kihullanak a dollárok, szedegeti.)

Machináss: – Régebben az Állam és forradalomban volt. Vlagyimir Iljics Lenin. Ha világmegváltás ügyében Dömének mennie kell hirtelen... (Utánozza.) Ha menni kell, akkor, Petikém, menni kell!... Kéznél legyen a gatyadugi.

Sacika: – Tegyük be helyette száz lejt!

Machináss: – Csodálom is, hogy most nem Erdélyben van!

Sacika: – Akkor itt is aludhatnánk!

Machináss: – Ceaușescu a mennyországban, ők meg színházban.

Sacika: – Árulás! A naplójában meg a fölszarvazott esztétikáról ír. Figyu! Az erdélyi drámákban is a hetvenes, nyolcvanas évek politikai aktualitásaira, kiszólásaira, áthallásaira, allegóriáira figyeltünk.

Machináss: – Igazi polihisztor!

Sacika: – Van még... Rojtosra tapsoltuk a tenyerünket és elmaradtunk a világ kultúrájától. Több barátom is azt mondja, nincs igazam. Hogy Erdély kárt okoz Magyarországnak? Szétverik a fejem! Szerintem meg pont fordítva van. Magyarország okoz kárt Erdélynek azzal, hogy értékükön fölül igazolta vissza ezeket a műveket. A rendszerváltás, a demokrácia, a felszabadulásunk soha nem látott kulturális fellendülést fog hozni.

Machináss: – Na mennyi várakozás, remény. Te meg teljesen el vagy bizonytalanodva, Sacikám.

Sacika: – Itt a Zsófi szokott ülni. Te is tudod. Ahol most én. És ahogy beszél, ahogy beszélnek rólunk. Ezek bezsongtak!

Machináss: – Félsz? Jelentem kéne.

Sacika: – Néha. Vagyis sokszor. Mostanában mindig gyakrabban. De ne jelentsd. Nagyon kérlek. Borzasztó. Megyek az utcán a délutáni tömegben és hirtelen. Hogy lehull rólam az összes ruha. Ott állok meztelen. Rám ront a tömeg. Fruska! Fruska! Ordítják a fedőnevem. Az igazi nevem. Földre vernek, rugdosnak. Hogy szét akarnak tépni.

Machináss: – Hát kezet csókolhatnak nekünk! Legitimáljuk őket. Majd mutogathatják a jelentéseinket. Ők voltak a megfigyeltek. Ők a nagy harcosok! Néhány barátság azért véget fog érni majd. Naná. De minél súlyosabb papírok vannak itt, annál nagyobb lesz az ázsiojuk ott. Minél többet listára venni. *(Röhög.)* Annál több lesz a lekötelezettünk.

Sacika: – Kétszázezerért írok rólad is egy jó kis jelentést...

Machináss: – Hirdess. Ügyvédi iroda szakszerű besúgói jelentések előállításával minden kommunistának hiteles ellenzéki múltat kreál. Rád férne egy kis pihenés, Sacikám. Egy-két hét. Utazz el. Vagy haza. A nagyanyád?

Sacika: – Nem! Oda nem. Elhagyta már a kilencvenet. De még mindig... Nem szeretek odamenni. Vigyázz a ruhádra! Mihensz hazaérek, ezt is utálok, de oda-haza így mondjuk, mihensz. Nekem azonnal át kell öltözni egy szakadt mackónadrágba. És végig abban vagyok. Amit még egyetemista koromban hordtam a koleszban.

Machináss: – A cég ösztöndíjasa voltál...

Sacika: – Hát már a gimiben hálózati személyként tevékenykedtem. Muszáj volt dolgoznom.

Machináss: – Senki se tudja olyan mélyre fúrni magát a tantestület szívébe, mint egy istápolásra szoruló szegény és tehetséges tanuló.

Sacika: – Aki ráadásul kislány... Szinte árva! Jó volt az oktató.

Machináss: – Ki?

Sacika: – A név... Most hirtelen nem jön eszembe. És ha benéz valaki, rohanok a tisztaszobába, hogy meg ne lásson abban az idióta mackóban. Főhadnagy vagyok,

jogi diplomát szereztem, ügyvéd vagyok, és rám szól. Sarolta! Itt a mackód. Húzd föl! És ma is vasporral pucolja a sparhelt, a spóóór vasrészeit! Végigrettegem azokat a hétvégéket, amikor otthon vagyok. Neked is volt mackód, Machináss? Hol voltak tisztviselők a szüleid? Gyárban?

Machináss: – A Köztelek utcában. Ferencváros. Kilenc kerület, pártbizottság. Párttisztviselők voltak.

Csöng a telefon, bekapcsol a rögzítő: – Zsofi, Dome, Hi! Caroline here from the US embassy. Don't forget the drinks party with the ambassador on the 31st at 5.00! Looking forward to seeing you; can't wait to have a chat. See you on New Year's Eve!

Fönt a tolmácscsíkban a fordítás: Zsófi, Döme, szia, Caroline vagyok az Egyesült Államok nagykövetségéről. El ne felejtétek! A nagykövet úr vár benneteket december 31-én délután ötkor szilveszteri koccintásra. Ott leszek én is. Egy kicsit beszélgetünk. Viszlát!

Machináss: – Informálódnak ők is ezerrel.

Sacika: – Tavaly októberben váratlanul kellett tartaniuk egy sajtótájékoztatót. Nem volt náluk szótár. Zászlóbontás. Hogy van angolul, zászlóbontás? Döme idegesen körbetelefonálta a fél várost. Zászlóbontás! Zászlóbontás!

A telefonból ugyanaz a női hang: – Today is the day when our movement is raising its standard.

Machináss megismétel néhány szót: – ...our movement (*Beint.*) is raising... Nézzük, mink van. Dógozzunk is. Már rég kész lehetnénk, ha nem kéne mindenkiterülgetni itt. Igyekvés! Igyekvés.

Sacika: – Jó. (*Elteszi a dominót.*) Akkor bedobom. Még ma. Olyan szép pedig. A Margit-szigetnél. Úgyis arra járok haza.

Machináss: – Aha. Dobb. Nincs meg a könyvkiadói anyag. Találtunk viszont egy naplót...

Sacika: – Te, Machináss, én úgy fázom.

Machináss: – Húsz fok van. Ez is az állapotodnak köszönhető. De fölcsavarom a cirkófűtést. (*Ugrik a készülékhez.*)

Sacika: – Na ez is. Cirkó. Csak ne felejtjük úgy. Ez a legmenőbb. Meg a legdrágább is. Jól megy. Jár mégis a pofájuk. Hát mi nem jó nekik?

Machináss: – A telhetetlenség, az a jó, naná.

Sacika: – Az ő bajuk. Mi meg ünnepeljünk egy kicsit. Tartsunk egy kis előszilvesztert! Mit szólsz hozzá, Machináss? Koccintsunk mi is. Készültem. Hoztam egy üveg pezsgőt. Bent van fridzsiben.

Machináss: – A konyhapulton a jobb szélső pohár volt az enyém.

Sacika: – Hozom!

Machináss előkapja a zsebflaskáját, meghúzza: – Kisüsti!

Sacika a pezsgővel és a poharakkal: – Nyisd ki, Machináss.

Machináss odaadja a flaskát: – Alapozó. Húzd meg! A végén meg szétcsapatjuk majd!

Sacika meghúzza: – Pocket-flask! Az ördög...

Machináss, közben pukkan a pezsgő: – Kollégától kaptam a flaskát. A londoni nagykövetségünkön dolgozik.

Sacika arca földerül: – Ez most nagyon jólesett. (*Koccintanak.*) Búék, drága Machináss.

Machináss: – Szebb jövőt, Sacikám!

Sacika: – Szebb múltat, Machináss!

Machináss: – Ezen dőgozunk. Akkor csináljuk, csináljuk, búék... Rögzítsünk mindent, ami a választási előkészületekkel, a pártszerveződésekkel foglalkozik. Téged is elindítunk. (*Emeli pezsgőspoharát.*)

Sacika: – Hallod, ez nem is hülyeség. A parlamentben, ott jól érezném magamat!

Machináss: – Kampányértekezlet. Te mész a parlamentbe, Döméről meg szépen kiderül, hogy ügynök. Mindenki tudni fogja, hogy dokumentumokat tüntet el. Hogy folyamatosan tájékoztatja a politikai rendőrséget. Engem!

Sacika: – Na zdorovje!

Machináss: – Cheers! Pár éve folyt a Döme ellen egy eljárás. Annak a papírjait kéne eltakarítani. Nem fogja learatni a dicsőségét. Nem lesznek itt hőstörténetek. Példaképek. Dehero itt, dehero ott...

Sacika: – A bíróságon ügyis megvan!

Machináss: – Onnan már eltüntettük, Sacikám. Nem kell, hogy a helyére kerüljön a mi Döménk.

Sacika: – Meg senki se...

Machináss: – Ott az a fiatal pár...

Sacika: – Kézenfogva!

Machináss: – Aha. A kiscsajt ültesd csak át a sarokba. Az öregúr mellé.

Sacika pezsgőt tölt a lánynak: – Koccintson velünk!

Machináss: – Búék!

Sacika: – Ide üljön.

Lány: – Hol van magának joga eldönteni, hogy melyikünk...

Srác: – ...a nő?

Lány: – És melyikünk a férfi?!

Machináss: – Az ágyban. És fogja meg az öregúr kezét.

Sacika: – Ha megbocsát. Vagy nagymama inkább? (*Az öregúr kezét a lány ölébe teszi, a lányét pedig az öregúr kezére.*)

Öregúr: – Nagypapa vagyok, kérem. Méghogy nagymama!

Sacika: – Úgy, úgy... Hétprobás, tapasztalt férfikéz... (*Rózsaszín szalaggal nagy, füles masnit köt a két kézre. Csücsörít.*) Cupp! Most gyönyörű.

Machináss: – A srác meg... Jöjjön. Székkel együtt! Azt is hozza. A nagydarab fickó mellé. Így, így. Frankó!

Sacika: – És fogják meg egymás kezét.

A srác meg a nagydarab fickó kézen fogva ül.

Machináss a nagydarab fickóhoz: – Mi van, melák? Tán csak nem homofób? He?
Sacika: – Jegyük sincs!
Srác: – Dehogy nincs! (*Előkapja a két jegyet.*)
Sacika megnézi, összetépi őket: – Most már nincs.
Machináss: – De ez ne okozzon gondot. Tiszteljenek meg. Maradjanak itt vendégségben! Mi oly toleránsak vagyunk, hogy a fal adja a másikat.
Sacika az egyik nőtől kérdezi: – Tud énekelni? Nem? Akkor énekeljen nekünk valamit.
Machináss: – És mingyá kiderül, hogy milyen tehetségtelen.
Kövé, középkorú férfi: – Én tudok! Én tudok énekelni.
Sacika: – Igeeen?
Kövé, középkorú férfi: – Igen.
Sacika: – Akkor álljon kézen. Az a garancia, hogy ne értsen hozzá.
Machináss: – Bukfenc! Naná, bukfencezzen. Gyerünk! Elismerést kapjon züllésre hajló országunk nézőtere? Miért jött ide? Az előadásért ül itt? Vagy azért, hogy valaki más ne férjen be.
Sacika: – Foglaltatják velük a helyeket. Tudom, hogy mit gondolnak!
Machináss: – Hátsó szándékok? Szóóórakozás? Kinyomozzuk, hogy ki, mit, miért. Letépjük az álarcát! És az igazit is. Naná! Aki a mi világunkba lép be, célpont lesz. Vadászat. Éjjellátás nappal.
Kövé, középkorú férfi: – Sötétség délben.
Sacika: – Megy az a bukfenc? Megy már?
Machináss: – Mi lesz? Há? Ötszáz éve dugdossuk a dollárt? A gondolatokat? Mik vagytok? Mik nem? És azok miért nem?! Mivé váltok, amikor rátok mutatnak? Ötszáz éve? A papírokat? A könyveket?
Sacika: – Itt a dugi! Machináss, tudom. A papírok... Bocsánat, bocsánat. (*Fölállítja az egyik nézőt, mellé a falból kiemeli az álkonnektort. A mögötte lévő mélyedéskől paksamétákat vesz elő.*)
Machináss: – Mondom, de milyen jók vagyunk. Hogy derítetted fel?
Sacika: – Júniusban, a Nagy Imréék újratemetése idején beköltöztettünk pár napra egy vidéki kezdeményezőzt.
Machináss: – Mindenki számít, akit zsarolni lehet.
Sacika: – Ő sok mindent...
Machináss: – ...ez az! A dokumentációk jeltelen sírja... Döme, a mi kis deherónk.
Sacika: – Dédé.
Machináss: – Leválasztani önmagáról. Ő maga se értse, mi történik vele. Ezeket lefotózzuk, visszatesszük. Ezt meg visszük. Meg fog hülyülni. Hova tettem? Hova tettem? Emlékszem, hogy ide. Zsófi, te se tudod? (*Megtölti a poharakat.*) Egészségedre!
Sacika: – Dédé ez is. Do dna!

Fönt a tolmácscsíkban: Fenékgig!

Sacika: – Hát odatetted, édesem. Nincs ott?

Machináss: – Lehet, hogy mégse ide? Zsófikám, segíts már...

Sacika: – Szívesen végignézném, ahogy rohangásznak föl-alá, mint a mérgezett egér. Az emberpár. A paradicsomba menne. Adj még egy korty kisüstit! Hol van? Hol van? Te, Machináss, miért nincs ezeknek gyerekük?

Machináss fényképezi a dokumentumokat: – Talán a sok koton. Vagy a spirál. Együtt sokkal hatékonyabb.

Sacika: – Machináss, a te szüleid még élnek?

Machináss: – Aha.

Sacika: – Nyugdíjba mentek az ősszel?

Machináss: – Ők? Váltottak. Néhány éve már. Anyu üdülőgondnok Sopronban. Ja, elváltak. Rég. Exkluzív üdülő. Külföldiek. Apu meg Pesten maradt. A gyógyturizmusban nyomul. Külföld, belföld, gyógyszállók, reumatológus kongresszusok, betegutaztatás... Meg egy nyugatnémet barátjával vett Hévízen egy szállodát.

Sacika: – Az anyukád is vegye meg a soproni...

Machináss: – Nem kell neki kétszer mondani. (*Lapoz, fényképez.*)

Sacika: – Te, Machináss...

Machináss: – Aha?

Sacika: – Engem is fényképezz le! (*Pózol.*)

Machináss: – A karácsonyfával?

Sacika: – Kezemben pezsgőspohár!

Machináss tölt, Sacika rögtön fenéig issza.

Machináss: – Üres pohárral? Az új korszakot?

Sacika: – Naná! Ahogy te szoktad mondani.

Machináss tölt megint: – Kristálypohár a fénybe tartva!

Sacika pózol, Machináss fényképezi.

Sacika: – Machináss, én tetszem...

Megszólal a walkie-talkie.

Hang kettő a walkie-talkie-ból: – Figyelő egyes! Figyelő egyes!

Sacika fölemeli a készüléket: – Központ kettő. Intézkedésben.

Hang kettő a walkie-talkie-ból: – Figyelő egyes! Külső rendben.

Hang egy a walkie-talkie-ból: – Figyelő kettes! Külső kettő rendben.

Sacika: – Figyelő egyes, figyelő kettes! Központ kettő, vettem. Vége. (*Helyére teszi a készüléket.*)

Machináss: – A kis romantika.

Sacika: – Machináss, azt akartam kérdezni, hogy tetszem neked? Parancs nélkül.

Machináss: – Utánad nézek.

Sacika: – Igen? (*Megfordul, riszálja a fenekét.*) Az jó!

Machináss: – Hááát... Egy idős kolléga beszélt el jó régen, aki még a Horthy-fasizmus alatt harcolt együtt Kádár elvtárssal. Eddig ezt a történetet nem adtam tovább senkinek.

Sacika: – Csak amikor meghalt már az öreg.

Machináss: – Jogos.

Sacika: – Naná!

Machináss: – Az illegális találkozókra olykor rendkívül csinos elvtársnők érkeztek.

Sacika forog, illegeti magát.

Machináss: – A konspiráció szigorú szabályai miatt azonban nem történhetett soha semmi, de az ember legalább utánuk nézett. Érdekes. A János sose.

Sacika: – És ha parancsot kapnál rám? Bejutok a parlamentbe, és én leszek a főnök! Szerintem az teljesen jó a népnek, ha egy politikusnak még vannak erotikus álmai. Mit gondolsz, Machináss? Ez a Döme szokta meztelenül fényképezni a feleségét?

Machináss zsebre teszi a fényképezőgépet: – Szerintem nem. Nem tudok erről.

Sacika: – Nézzük meg, milyen fehérneműt hord a Zsófi!

Machináss: – Még nem láttad?

Sacika: – És te? *(Rohan, nyitogatja a szekrényajtókat.)* Itt vannak! Nézd csak! *(Dobálja őket kifelé.)* Vasláncsal bőrbugyi? Korbács? Nem itt tartja! De ezek már mégse olyan marxista bugyik, mint tíz meg húsz éve. Formagazdag készlet, változatos színvilág. Fekete, sárga, csipkés, fodros. Francia!

Machináss: – Hú, a Mária Valérián...

Sacika: – Hol?

Machináss: – József Attila lakótelep. A Mária Valéria helyére épült. Kilenc ker. Az is. Nyomor a köbön, hatalmas dobozváros a Horthy-fasizmus idején. Tiszta Dél-Amerika. Ott laktak apuék gyerekkorukban. Egy nagy fadobozban. A bátyja, Lajos bácsi ott kapott aztán igazi lakást, apu eljött, a többi testvérnek hamar kampec. Kamaszkoromban két évig ott laktam Lajos bácsinál. A szüleim nem bírtak velem. Link csavargó, utcakölyök voltam. A nagybátyám meg, majd ő megnevel! Sikerült is. Sok sallert kaptam tőle, de aztán mindig beszélgettünk tovább a világ dolgairól.

Sacika: – Nézd, már tangája is van.

Machináss: – Vedd föl!

Sacika: – Kicsi. Nekem nincs olyan nyivászta seggem, mint a Zsófinak.

Sacika: – Néha azért ott is kapuzárás után mentem haza. Egyszer nem a ház-mester nyitott, hanem a lánya, Rézi. Állati jó csaj volt. Babydollban! De olyan tölgyfából faragott, hidegháborús babydollt képzelj. Viszont tök átlátszót. Én iszonyatos link állat voltam, de olvastam, művelődtem, könyv mindig volt nálam. Rézike is igyekezett, persze. Ő is művelt és olvasott! Rám mosolyog a kapuban, én benyomom a villanyt, hogy jobban lássak. Rézi meg azt mondja affektálva, ne haragudj, Peti, de már inkognitóban vagyok. Mire én: negligsében. Mire ő: nem. Csak inkognitóban!

Sacika: – Micsoda inkognitós darab! *(Meglendet egy keskenyített szabású, fekete masnis, piros bugyit. A többit közben mindenfelé szétdobálta a lakásban. Melltartókat is.)*

Machináss: – Az inkognitó miatt is kaptam egy hatalmas fülest. Lajos bácsi: hogy nincs jogod kiröhögni! Ők sokkal nehezebb helyzetben élnek, mint mi. Tiszteld a Rézit, hogy eljutott odáig, hogy tudja, vannak idegen szavak! És tud kettőt. Na bazd meg. *(Telitölti a poharakat.)* A proletár öntudatra!

Sacika: – De most már van mindenünk. Szatén, pamut, selyem! (*Hajigálja szét a fehérméretűt.*) Ott karácsonyozunk, ahol akarunk. Ez rád pont jó! (*Machináss fejére húzza a fekete masnis, piros bugyit, a masnival éppen a homlokán.*) Jól áll. Vitézlő kaptány, állj ki az ablakba és mondj gyújtó hangú beszédet. (*Az ablakhoz szalad.*) Hova látni? Még sose néztem meg.

Machináss a tükör elé áll: – Vörössipkások, előre! (*Tiszteleg.*) Éljen a szabadság! (*Kortyint a zsebflaskából.*)

Sacika: – Maradt még? (*Iszik.*) Te, Machináss, ezeknek a stikkos figyelőknek semmi kiképzésük? Úgy áll a kettes a túloldalon, mintha hármas volna. Csak a hülye nem látja, mit csinál.

Machináss odaszalad az ablakhoz: – Szavazz rám! Erőt, egészséget!

Sacika: – Nézzük meg a Döme szekrénykáját is.

Machináss: – Hord-e piros bugyit?

Sacika: – Mekkora boxergatyák! Ezekben van hely a növekedésnek. (*Odadob egyet a nagydarab fickónak.*) Ebben százezer dollár is elfér!

Machináss: – Ez még rád is jó, melák. Mi? (*Visszaül a fotelba.*) Elszédültem egy pillanatra.

Sacika: – Ebben oszt kiteljesedhet az alsóság. (*Fölhúz egyet a ruhájára.*) Jól áll?

Machináss: – Döglesztő.

Sacika: – Sztriptíz! (*Nevet, bekapcsolja a hifi tornyot.*) Ez is! Pioneer... A legdrágább. (*Megszólal valami jó rázós szám, ringatja magát, játszik a hatalmas gatyával.*) Várj, leülök egy... (*Leül, néhány másodperc múlva öklendezni kezd, elájul.*)

Machináss föllállna, de nem tud: – Hogy... (*Hátrahuppan, nem mozdul.*)

Szól a zene, változik a fény. Machináss és Sacika egymás közelében ül, szájuk és orrnyílásuk körül hab képződik.

Megszólal a walkie-talkie.

Hang kettő a walkie-talkie-ből: – Figyelő egyes!

Hang egy a walkie-talkie-ből: – Figyelő kettes!

Hang kettő a walkie-talkie-ből: – Egyes! Egyes! Központ egyes! Központ kettes! Jelentkezzen!

Hang egy a walkie-talkie-ből: – Figyelő kettes! Központ egyes! Központ kettes! Jelentkezzen! A célszemélyek befordultak a sarkon.

Hang kettő a walkie-talkie-ből: – Központ egyes! Jelentkezzen! A célszemélyek közelednek az objektumhoz.

Hang egy a walkie-talkie-ből: – Két perc. A célszemélyek két perc múlva elérik az objektumot.

Hang kettő a walkie-talkie-ből: – Központ egyes! Központ kettes! Jelentkezzen!

Hang kettő a walkie-talkie-ből: – Jelentkezzen! Jelentkezzen!

A walkie-talkie-ből érthetetlen beszédfoszlányok hallatszanak, azután elcsöndesül a készülék. A Pioneerből szól a zene. Kintről lábdobogás, liftajtócsapódás. Kulcs a zárban, ajtónyitás zaja.

Férfi hang egy: – Megáll!

Női hang: – De kérem...

Férfi hang kettő: – Mi történt?

Civil sünn, hosszú télikabátban, fekete kalapban, kezében pisztollyal berohan.

Civil sünn: – Százados elvtárs! Főhadnagy elvtársnő! *(Fut az ablakhoz, kinyitja. Megnézi Machinásst és Sacikát.)* Gyilkosság! Tömeggyilkosság is történhetett volna. *(A nézőkhöz.)* Egy a légtér! Maguk nincsenek rosszul?

Kövér, középkorú férfi: – Távobbb ülünk. Ez volt a szerencsénk?

Aldott állapotban lévő, szép arcú, fiatal nő, nagy pocakkal, föláll: – Én láttam! Én láttam, ahogy a Döme nevezetű, barna hajú, kerek arcú, körülbelül száznyolcvan centiméter magas férfi beoson, fölcsavarja a cirkófűtést és betömi a szellőzőket. A többieknek is látniuk kellett!

Férfi hang egy kintről, az ajtóból: – Sarkadi Döme, Sarkadi Zsófia, letartóztatom magukat kettős gyilkosság vádjával. *(Bilincs kattánásának hangjai.)*

Aldott állapotban lévő, szép arcú, fiatal nő, nagy pocakkal, már ül: – Jaj, az a nagy darab fickó is!

Civil sünn: – Lesz ez hármassal gyilkosság is. Meg négyes is. *(Odalép a nagydarab fickóhoz és a mellette ülő sráchoz, megrázza őket, azok föléreznek valamennyire.)* Nem, ők rosszul vannak. *(A telefonhoz megy, tárcsáz.)* Halló, mentők...

Az egyik sarokból suttogás hallatszik: – Bazmeg, ezek a Sarkadiék azért kibaszott vagányak. Elegük lett! Két ügynököt frankón kinyírtak. Nagytakarítás. Fasz!

Civil sünn most veszi észre Machináss fején a piros bugyit: – Bugyit húztak a fejére. A főhadnagy elvtársnőn meg? Hullagyalázás. Még az is...

Szomszéd öregasszony belábatlankodik, kezében a tálcával jobbra-balra ténfereg: – Pedig most a legjobb.

Lent az utcán szirénák szólnak, az ablakban tükröződik a kikerkeztetett rendőrautók kék-piros villogása.

Vége